

και την πην δια ξηρας μες'στη Σουδα, μες'στην Κρήτη,
κι' ο ντιονις για τοτο φριττει.

Ποτον θαυμα.. τετοιο στολοι
ταξειδουου'στη στεριά,
και παντοφ φωνάζουν δλοι:
χαϊρε ου χαμαλουριά.

Και το Μεσοουθι το μέγα, πουχει πρώτης πυροδολα,
με σχοινα κι' αυτο το σέρνου,
κι' Έγνα λίσσα κι' Έγνα δολα
μες'το Φάλληρο το φέρνου.

Αέξικ' στο χαμαλικι κι' θάνατος τιμή,
και κάθε Μουεζινης άπάνω σε τζαμι
το θαυμ' αυτο γεραίρει
της Τουρκοχαμαλικας,
που σίγουρα θα φέρη
'στους Μουσουλμάνους νίκας.

Τι θαύματα δέν'οκάρωσε των θαλασσων η μάνα,
κι' αυτη τους φλογοδολους
και τραντακτους της στολους
θα τους φορτώση γρήγορα και μες'σε άεροπλάνα.

Τι στολος σπουδαιος!
τι φρικη, τι δέος!
τρεις εγες'στην Πόλη.

Καθένας χαμάλης
βαστάς' υπό μάλης
κανόνι, τορπιλλη.

Σούτι.. μη βγάλετε μιλά
'στον χαμάλικο θυμό...
και της Πόλης τα σκολιά,
που δέν' εχουν μετρημά,
μη γαυγίσματα κι' έκείνα βεβαιώνουν προς τοις άλλους
τους κατά ξηράν θριάμβους της' Αρμάδας της μεγάλης.

Τώρα που λες κι' οι Σκόλοι
της Πόλης οι ποιηλοι
'γινηκαν Συνταγματικοί,
και καθεμμά των δλακη
δέν' είναι, Περικλέτο μου, παρά μεγαλυνίον
σε καθεστώς μακάριον.

Και τοτοι τωρα πια
έπληραν άνθρωπιθά,
κι' όμνει καθεις το Σύνταγμα με τα γαυγισματά του...
γινηκανε νεοσκολοι κι' αυτοι του Κομητάτου,
και τωρα οάν νεοσκολοι με θάρρος κυνκο
άπο τα πλούτη του Χαμης γυρευούν μερδικού.

'Ω τρομάρη και φωνή,
χαμαλικα και σχοιιά,
Κι' ο Σεφκέτ Πασοας καθόδλα
σε χαμάλιμαση γαρδ
βγάξες, Περικλή, το πάλα
μ' ένα μένος τρομερό.

Νάτο το παλληκαράκι,
που εφήρες περιφέρει
το Συντάγματος τα ράκη
'στης' Αρβανιτις τα μέρη.

Φούγα φούγα, πην ή πάλα
νά σου κόψη την κεφαλα,
και με τούτη, στραβοκάνη,
πτώμ' άπέφαλον σε κνήν.

Με τας φήμας τας τρεχούσας 'στην Αμέλια τον νου σας.

Π.—'Ομως αλήθεια, Φασουλη, σε τούτη την συντέλεια
πως δέν' άφινου να παχηθ' τον νου σου 'στην' Αμέλια;

Φ.—
'Εδω οάν ετρωλέθης βράζ' ή κτίσις,
ίδω κι' Ανατολη χαλα και Δύσις,
και κάποιος της Σταμπολ στραγαλατζης...
κι' ένας Κορχορ' Αγός λεπλετζης
λένε πως διακρίνωσι και πάλι
θα στείλουν' οτάς Προστάτους μεγάλη,
κι' άπάνω' σ'όταν άπιστω τα κεφάλια
θα σπάσουν τον ταβλα με τα στραγάλια.

'Εδω και των χαμάληδων τα σίφη
'στους Εδρεπάλους δίνουε κολάφιμα,
και τον Σεφκέτ κυτάξεις τον έρσην
να μας κυτάξ με μούτρα για ζουγράφισμα.

'Εδω λυσοου Σοφτάδες διαβασιμένοι
κι' άφινου φιλοπόλεμη κραυγή,
και λέν για την' Αρμάδα την καθομένη
πως πάλι' στον περικότο θα' βγῆ,
και κει περιμένεται θαυμάσιο
κι' από το νεο κάζο το θαλάσιο.

'Εδω που λες έχασανε Παρασκευη και Τρίτη
κι' έσηκουσαν την πράσηνη σημαία του Προφήτη,
οάν θηανε πως τον Ριφάτ, Μινιστρο κανακέρη,
τον' πούλησαν μες'στη Φραγκιά για πρώσιο χαδζάρι.

'Εδω σφαγας άκούονται και ξαφνικά μεγάλα
κι' έχει σεντά για πόλεμο κι' ή καθεμμά Τουρκάλα,
και σύμωρε χαμάλιμαση, μ' έλη σου την άφελια
μιλεις για την' Αμέλια;

Κι' έγω σε τοτο τον καιρο
την έξφη μου κρέθο,
πλην εδωνάκι λιγερδ
κυτάξω και τον' Ιβω,
που μόνο' στον Κομορούιο πιστάει τον Κινέζων...
καμάρωσι τον οσορως κι' έν ου παικτοεις μη παζων.

'Ο πρώτος και καλλτερος ξυπνάει με την όχνα,
και ου θαρρείς πως εδζωνο κυτάξεις' Ακαρονάνα.

**Πόλεμο θέλει και σαματά
κι'ή χαμαλίκια του Γαλατά.**

Πώς κάνει την μούτσα του!..
τι λεβεντιά που σουχει
μέ την φουστανελίτσα του,
τό φέσι, τό τσαρούχι.

Ποιος 'στὸν Κομφούκιο ποτέ θάλεγε, μπουνταλά,
πώς θ' ἀξιωνέτο κι' ἔδω
λάτρη του νάβρη κι' ἔπαδὸ
τέτοιο φουστανελά.

Π.— Ποιος και' στὸν Ἴβο θάλεγε πὼς τώρα θά φορέσῃ
βλαχόκαλτσα και' φέσι,
και' στή γραμμή θά στέκεται σὰν μαρμαροκολώννα...
βοήθα τον, Κομφούκιο, σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Φ.— Και Μανδρινίνο σοδαστο
θαυμάζουν τὸν Κομφουκιστή...
τι σώματος εὐμέλεια.
Π.— Τὸν νοῦ σου 'στὴν Ἀμέλια.

Φ.— Κι' ἐνθ' μὲ φλέγει τῆς Τουρκίας ἐκεῖνο τὸ καμίνι
κι' ἐπρόσμενα πὼς σύγκρουσις 'στὰ σύνορα θά γίνῃ,
ἔμβαθ, Περικλέτο μου, πὼς μὲ κομμένη φόρα
δὴ τραίνα συνεκρούσθησαν εἰς τὸ Χαλάνδρι τώρα.
Αἰτία τῆς συγκρούσεως ἦσαν ἀκρίδων σώματα,
και' παρ' ὄλιγον νάχωμε τραυματισμοὺς και' πτώματα.

Μέσα σὲ τόσα ξαφνικά
κι' ἀκρίδων ἐκστρατεία,

και' σήμερα μὲ τὴν ὄκα
τῆς πέρν' ἡ Πολιτεία.

Κι' αὐταῖς θαρρεῖς πὼς ἔπασαν μέσ' ἀπὸ τὸν κομήτη
σ' ἑμὰς τοὺς ἀρουραίους,
κι' ἡ Πολιτεία τῆς κτυπᾷ και' τῆς ἐπικηρύττει
σὰν τοὺς γνωστοὺς Σκουμπραίους.

Τῶν ἀδηφάγων πτερωτῶν κατακλυσμὸν δὲν εἶδες;
τὰ σμήνην των ἐσκέπασαν χωράφια και' χλωρίδας,
κι' ἔπος σκοτώσῃ σήμερα τῆς πρὸ πολλὰς ἀκρίδες
ἐκεῖνος ἦρωε μυθικός και' Διγενῆς Ἀκρίδας.

'Ακρίδες ἐξαφύτρωσαν ἀπὸ τὴν γῆ τὴν στείρα,
μὰ τι φρονεῖς και' οὐ γι' αὐτὴ τὴν ἀκριδοπλημμύρα;
Π.— Τούτη, καλέ μου Φασουλῆ,
συμβολικώτατα δηλοῖ
πὼς ὁ Ρωμηός, πὼς ξένοχαιτος ἀπλόνει τῆς ἀρίδες,
μὲ μέλι μόνον ἄγριον θά τρέφεται κι' ἀκρίδες.

Φ.— Εὐγε, μεγάλη κεφαλή,
τοῦτο βεβαίως θά δηλοῖ,
μὰ πρέπει σήμερα κι' ἑμεῖς νὰ δείξωμ' ἐπιμέλεια
προτοῦ μὰς φάνε ζωντανούς...

Π.— Τὸν νοῦ μας 'στὴν Ἀμέλια.
Φ.— Μὲ τούτη τὴν Ἀμέλια παραπολὸ μὸς μῆνες...
μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ πὼς διάβολο τὴν βρήκες;

Π.— Γιὰ νὰ σοῦ λέω σοβαρὸς, εὐλένε διπλωμάτη,
τὸν νοῦ σου 'στὴν Ἀμέλια, τοῦτο σημαίνει κάτι.